

Arrest

nr. 288 262 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 16 september 2012 als niet-begeleide minderjarige, diende op 17 september 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 augustus 2012 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Italië (Eurodac).

Op 29 maart 2013 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 25 juli 2013, nr. X).

1.2. Op 21 januari 2014 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in dat werd geannuleerd.

1.3. Op 20 februari 2014 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2014 kende de commissaris-generaal verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.4. Op 22 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 26 juni 2019, nr. X). Het arrest is gemotiveerd als volgt:

“Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker op 28 oktober 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet nu hij op 14 april 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens het bestelen van personen en omdat (ii) de redenen die hij aanbracht tot behoud van zijn status een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker stelt dat hij samen met andere personen in de woning van kennissen was, dat hij toen de feiten zich voordeden dronken was waardoor hij min of meer de controle verloor en dat achteraf bleek dat een kluis met inhoud (een geldsom, horloges, paspoorten, ...) gestolen was. Hij meent dat deze feiten niet kunnen worden beschouwd als een “ernstig misdrijf”.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij op 14 april 2017, bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld werd tot (onder meer) een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens medeplichtigheid aan zware diefstal (het stelen van een kluis met inhoud “door middel van braak, inklimming of valse sleutels). De strafrechter oordeelde hierbij dat de omstandigheid dat verzoeker werd opgevangen in het appartement van de personen die hij bestolen had deze diefstal des te erger maakt. Tevens achtte de strafrechter een straf met uitstel van tenuitvoerlegging voor verzoeker een “onvoldoende krachtig signaal naar beklaagden toe (...) dat de door hen gepleegde feiten volstrekt onaanvaardbaar en laakbaar zijn”. De schade ten gevolge van de diefstal werd door de rechter geraamd op € 8.082,66 (excl. interesten).

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, en in het bijzonder op het misbruik dat verzoeker heeft gemaakt van het vertrouwen van de personen die hem in het verleden hadden gehuisvest, is ook de Raad van oordeel dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen argumenten aan om deze beoordeling te weerleggen of te ontkrachten. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, gaat het niet om eenmalige feiten, doch is verzoeker bij het voornoemde vonnis van 14 april 2017 tevens veroordeeld wegens heling en blijkt uit lezing van dit vonnis dat verzoeker ook reeds in 2015 veroordeeld was wegens bezit van verdovende middelen. Dat verzoeker bij het plegen van de diefstal in een dronken toestand verkeerde, doet voorts geen afbreuk aan de ernst van het misdrijf waaraan hij zich medeplichtig maakte. Ook de omstandigheid dat bij de diefstal geen geweld werd gebruikt en geen verdere schade werd aangericht, doet daaraan geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, iuncto artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.”

1.5. Op 23 december 2019 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 30 januari 2020, nr. 231 981). Het arrest is gemotiveerd als volgt:

“2.5.1. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd verzoeker door de commissaris-generaal de hoedanigheid van vluchteling geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht werd aan zijn beweerde herkomst uit Mohammad Agha en bijgevolg evenmin aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing en beoordeling in zijn arrest nr. 107 372 van 25 juli 2013.

Verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming werd op 24 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd.

Inzake zijn tweede volgend verzoek verklaarde verzoeker dat hij in het verleden zijn verblijf in Pakistan verzwegen had. Op 28 oktober 2014 kreeg verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het CGVS stelde in de beslissing dat zijn gebrekkige kennis van zijn regio van herkomst deels kon worden verklaard door het feit dat hij een tijdlang in Pakistan woonde. Anderzijds merkte het CGVS ook op dat verzoeker zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die hij in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat hij het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat hij in de jaren voor zijn vertrek in Safed Sang woonachtig was.

Op 14 april 2017 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Het CGVS nam op 22 januari 2018 een beslissing tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in het arrest nr. 223 251 van 26 juni 2019.

In het kader van zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming houdt verzoeker voor altijd in Pakistan te hebben gewoond als Afghaans vluchteling en nooit in Afghanistan te zijn geweest.

2.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers nieuw afgelegde verklaringen niet overtuigen.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw verklaring dat u weliswaar Afghaan bent maar nooit in Afghanistan zou hebben gewoond, moet immers worden benadrukt dat uw relaas geenszins kan overtuigen. Ten eerste kan niet worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar en na drie eerdere asielaanvragen in België hieromtrent de waarheid zou vertellen. Van een verzoeker die bescherming vraagt aan de Belgische autoriteiten, mag worden verwacht dat deze van bij het begin eerlijke verklaringen aflegt. U maakt allerm minst duidelijk waarom u nooit eerder melding maakte van een langdurig verblijf (van geboorte tot vertrek naar Europa) in Pakistan. U stelt dat u onwetend was en voegt daar aan toe: “Ik ben Afghaan, dus ik dacht dat ik moest vermelden dat ik Afghaan ben” (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, 24 december 2019, vraag 1.3). Dergelijke nietszeggende verklaringen kunnen bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden beschouwd.

Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Zo stelde het CGVS al naar aanleiding van uw eerste verzoek vast dat u uw verblijf in Logar geenszins aannemelijk maakte. Toen u een derde keer asiel vroeg, gaf u plots aan dat u meermaals van Afghanistan naar Pakistan reisde en dat u daar in totaal drie jaar verbleef. Echter stelde het CGVS in de beslissing van 28 oktober 2014 vast dat u zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die u in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat u het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat u in de jaren voor uw vertrek in Safed Sang woonachtig was. U kreeg desondanks de subsidiaire bescherming toegekend, daar het CGVS toen de mening was toegedaan dat uw gebrekkige kennis van de regio kon worden verklaard door een herhaaldelijk verblijf in Pakistan. Echter werd u in het kader van een onderzoek naar een nieuw element in uw dossier (met name uw definitieve veroordeling omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels) op 3 januari 2018 nogmaals gehoord door het CGVS, en kwam het CGVS tot de conclusie dat ook aan uw verblijf in Pakistan geen geloof kon worden gehecht. Zo gaf u eerder aan dat u na uw negende levensjaar drie keer naar Pakistan reisde en er in totaal drie jaar verbleef (zie beslissing van 28 oktober 2014), maar beweerde u nu plots zes of zeven jaar oud te zijn geweest toen u definitief naar Afghanistan terugkeerde. U verklaarde nadien nooit meer naar Pakistan te zijn teruggekeerd (CGVS, 3 januari 2018, p.3, 4). U opperde nog dat u dit alles vergeten was omdat u wel eens marihuana rookt en alcohol drinkt (CGVS, 3 januari 2018, p.4), wat weinig indruk maakte. Het CGVS vermoedde dan ook dat u de subsidiaire beschermingsstatus in 2014 verworven had middels het afleggen van frauduleuze verklaringen.

Dat u heden beweert altijd in Pakistan te hebben gewoond en Afghanistan nooit te hebben gezien, kan gezien bovenstaande vaststellingen en uw steeds wijzigende verklaringen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Bovendien legt u geen enkel document neer dat uw langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven. U beweert ten overstaan van de ambtenaar van de DVZ dat het CGVS op de hoogte is van het verblijf van uw familieleden in een vluchtelingenkamp in Pakistan.

U zou dit in 2016 hebben aangetoond middels het neerleggen van hun identiteitsdocumenten (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, 24 december 2019, vraag 3.2). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u dergelijk verblijf in Sawabi nooit ter sprake heeft gebracht en nooit enig identiteitsdocument heeft neergelegd. Dat u iets anders beweert, zegt veel over uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw verklaring dat uw broer in België recent naar het Rode Kruis is gegaan om de aanwezigheid van uw familie in Pakistan te (laten) bevestigen, toont u ook op geen enkele manier aan. U zegt niet wie uw broer is, legt geen (identiteits)documenten van uw broer neer, noch blijkt u in het bezit van een bevestiging van het Rode Kruis. Bovendien heeft u hier altijd volgehouden dat u slechts twee broers had, K.B.(...) en W.(...) genaamd, en dat beiden kwamen te overlijden toen u negen of tien jaar oud was. U ontkende ook uitdrukkelijk nog andere broers te hebben (zie verklaring DVZ van 27 februari 2013, vraag 17, zie ook persoonlijk onderhoud van 3 januari 2018, p.5). Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van uw broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat u en uw broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag wie dan wel de persoon zou zijn die u hier in België als uw broer beschouwt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS noch op dat u niet langer verwijst naar enig probleem met de Taliban dat u ooit zou hebben gekend, wat bevestigt dat u ook daaromtrent steeds bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd."

Verzoeker stelt dat zijn jongere broer K.B. de 'Proof of Registration of Afghan Citizen' van hemzelf, van verzoeker, zijn jongere zus Z. en zijn broer B. aan het Rode Kruis heeft bezorgd. Hij voegt een fotokopie van deze stukken bij zijn verzoekschrift (de stukken 2 – 4). Verzoeker stelt dat deze verblijfskaart niet alleen bewijst dat hij de hoedanigheid van vluchteling heeft in Pakistan, doch dat ook hieruit zijn Afghaanse nationaliteit blijkt.

De Raad hecht echter niet de minste bewijswaarde aan deze documenten.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken objectieve bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Vooreerst betreffen de vier neergelegde documenten van de 'Proof of Registration' loutere fotokopieën waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Verzoeker toont ter terechtzitting 1 origineel dat geen afbreuk doet aan de volgende vaststelling.

Het niet-authentiek karakter van deze vier 'Proof of Registration', kan bovendien duidelijk blijken uit wat volgt. Zo stemmen de familienamen van de personen vermeld op de 'Proof of Registration', namelijk H.K., niet overeen met de familienaam van verzoeker, te weten A.. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat uit de foto op zijn verblijfskaart onbetwistbaar blijkt dat hij dit is, kan hij niet worden gevolgd. Uit deze 'Proof of Registration' blijkt immers dat de stempel/logo op de fotokopie van het document niet doorloopt waar de foto is geplaatst, wat aanduidt dat deze foto achteraf aangebracht werd. Hetzelfde dient gezegd te worden over de 'Proof of Registration' van zijn vermeende jongere broer K.B., broer B. en zus Z.. Bovendien zijn ook de verklaarde geboortedata van verzoeker (21 maart 1996) en zijn vermeende broer K.B. (5 juni 1991, zie stuk 5: bijlage 26quinquies) niet dezelfde als de geboortedata vermeld op de 'Proof of Registration' (1 januari 1989 respectievelijk 1 januari 1987). Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat louter op basis van de foto op de verblijfskaart, waarvan overigens niet op objectieve wijze kan vastgesteld worden dat de persoon op deze foto daadwerkelijk verzoeker is, zijn verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling als bewezen kan worden beschouwd.

Dient overigens in herinnering gebracht te worden dat verzoeker altijd heeft volgehouden dat hij slechts twee broers had, K.B. en W. genaamd, en dat beiden kwamen te overlijden toen hij negen of tien jaar oud was. Verzoeker ontkende ook uitdrukkelijk nog andere broers te hebben (adm.doss., verklaring DVZ van 27 februari 2013, vraag 17; persoonlijk onderhoud van 3 januari 2018, p.5). Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift echter wel een 'Proof of Registration' van, luidens verzoeker, zijn broer B.. Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van verzoekers broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat hij en zijn broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag wie dan wel de

personen zouden zijn die verzoeker hier in België als zijn broers beschouwt. Eenzelfde redenering gaat op voor wat betreft de neergelegde 'Proof of Registration' van, luidens verzoeker, zijn zus Z. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker immers dat zijn zus B. heet (verklaring DVZ van 27 februari 2013, vraag 17).

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker zich bedient van vervalste documenten.

Bovendien heeft verzoeker reeds in het verleden bijzonder onduidelijke en steeds wijzigende verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Verzoeker brengt geen elementen bij die deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen.

Gelet op voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers heden voorgehouden onafgebroken verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling.

2.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de motieven dienaangaande te weerleggen of te ontkrachten nu hij zich louter beperkt tot het stellen dat "Uit de feiten die verzoeker heeft aangehaald alsook uit de resolutie..., blijkt duidelijk dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het risico op onmenselijke behandeling zich in hoofde van verzoeker voordoet."

Verzoeker toont voorts geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt."

1.6. Op 8 december 2020 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 20 mei 2021, nr. 254 818). Dit arrest is gemotiveerd als volgt:

"In het kader van huidig (vijfde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen als Afghaans vluchteling in Pakistan te zijn geboren en nooit in Afghanistan te hebben gewoond. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Pakistan, waar zijn familie nog zou wonen maar waar Afghaanse vluchtelingen volgens hem geen rechten hebben. Tevens stelt verzoeker niet naar Afghanistan te kunnen gaan omdat hij daar niemand kent. Hij geeft aan dat hij een broer K. B. heeft die in België verblijft. Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker de originele Pakistaanse vluchtelingenkaart neer die hij reeds tijdens de beroepsprocedure in het kader van zijn vierde verzoek bij de Raad heeft neergelegd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er niemand zou kennen, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op wezenlijke wijze

ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS merkte daarbij op dat u niet kon worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar en na drie eerdere asielaanvragen in België "de waarheid" omtrent uw verblijf in Pakistan zou vertellen. Alleszins had u daar, zoals uitvoerig werd beargumenteerd, geen afdoende verklaring voor. Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke en flagrant tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, wat maakte dat uw verklaring dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en Afghanistan nooit zou hebben gezien, bezwaarlijk ernstig kon worden genomen.

Voorts kan worden opgemerkt dat u eerder geen enkel document neerlegde dat uw langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven. Dit is zeer merkwaardig, daar u nu beweert dat u uw originele PoR kaart al sinds 2017 of 2018 in uw bezit heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat u het blijkbaar onnodig vond dit stuk neer te leggen toen u zich een vierde keer vluchteling verklaarde (op 23 december 2019), is veelzeggend. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u dit document wel indiende in het kader van uw beroepsprocedure, en dat de RvV het al beoordeelde in het arrest van 30 januari 2020. Bijgevolg kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element dat de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt aanzienlijk vergroot. Integendeel, de RvV wees op het niet-authentiek karakter van de vier PoR kaarten die u neerlegde en kwam tot de slotsom dat u zich van "vervalste documenten" bediende.

Naar aanleiding van uw huidig verzoek herhaalt u dat u altijd in Pakistan woonde en legt u nog eens de PoR kaart neer die de RvV al heeft beoordeeld. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt evenwel niets aan de eerdere appreciatie van de asielinstanties en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Wat voorts betreft uw verklaring dat u broer K. B. (...) ook in België woont, dient te worden herhaald dat u eerder altijd heeft beweerd dat uw twee broers, K. B. (...) en W. (...) genaamd, beiden kwamen te overlijden bij een verkeersongeluk toen u negen of tien jaar oud was. Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van uw broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat u en uw broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag waarom u het verblijf in België van uw broer K. B. (...) jarenlang zou hebben verzwegen. Dergelijke vaststellingen bevestigen dat u de Belgische asielinstanties keer op keer tracht te misleiden.

Wat er ook van zij, in ieder geval is het zo dat in het dossier van uw broer A. K. B. (...) op 21 december 2018 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd (zie beslissing in het administratief dossier). Daarbij werd vastgesteld dat K. B. (...) het ook al niet aannemelijk maakte tot zijn komst naar België in Pakistan te hebben verbleven. Veeleer bleken uit zijn verklaringen en profielen op sociale media sterke banden met Kabul, en werd besloten dat een hervestigingsalternatief in Kabul in zijn geval zeker niet als onredelijk kon worden beschouwd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aanbrengt die deze pertinente analyse, die steun vindt in het administratief dossier, in een ander daglicht stellen of er op enigerlei wijze afbreuk aan doen.

Wat betreft verzoekers kritiek op het gebrekkige onderzoek van zijn originele vluchtelingenkaart, dient te worden benadrukt dat de Raad in zijn arrest nr. 231 981 van 30 januari 2020 heeft gemotiveerd waarom deze vluchtelingenkaart, die verzoeker reeds in het kader van zijn beroep tegen de beslissing inzake zijn vierde verzoek had neergelegd, geen afdoende bewijs vormt van zijn voorgehouden verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling. Verzoeker heeft tegen dit arrest geen cassatieberoep ingesteld zodat de beoordeling van dit element als vaststaand dient te worden beschouwd. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, betreft het hier geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. De kritiek hierop in onderhavig verzoekschrift is bijgevolg niet dienstig.

Voor het overige herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn vorig verzoek, volgens dewelke hij zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven en zijn familie er tot op heden in een vluchtelingenkamp verblijft, en de redenen waarom hij dit niet eerder heeft vermeld. Het betreft hier evenmin nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij ondertussen al enige tijd in Europa verblijft en dat hij "hierdoor nog een extra doelwit (zal) vormen waardoor de vrees voor zijn leven nog erger is" licht hij niet in concreto toe in welke zin zijn verblijf in Europa de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker, daargelaten de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel."

1.7. Op 14 juli 2021 diende verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 24 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 25 maart 2022 ter kennis is gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 14/07/2021

Overdracht CGVS: 03/08/2021

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Safed Sang (district Momand Agha, provincie Logar). U bent van Pashtoense origine. In Afghanistan zou uw moeder bij uw gehuwde zus en schoonbroer verblijven. Uw vader is al geruime tijd overleden. U verklaarde eerder dat uw twee oudere broers bij een verkeersongeluk om het leven kwamen. U werd meerderjarig op 21 maart 2014.

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 17 september 2012. U verklaarde dat u Afghanistan was ontvlucht uit vrees voor de Taliban nadat ze hadden ontdekt dat u had meegewerkt met de lokale politie of "arbaki". Op 29 maart 2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de hoedanigheid van vluchteling geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging u op 24 april 2014 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die in haar arrest van 25 juli 2014 een conforme beslissing nam en u eveneens de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming weigerde. De asielinstanties hechtten geen geloof aan uw beweerde herkomst uit Mohammad Agha.

Op 21 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in die op 24 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geannuleerd.

Zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, diende u op 20 februari 2014 een derde asielaanvraag in. U verklaarde toen dat u in uw eerste asielaanvraag uw verblijf in Pakistan verzwegen had. U zou sinds uw negende levensjaar drie keer naar Pakistan zijn gegaan om er te werken. U ging dan samen met uw neef, die een huis heeft in Peshawar, naar Pakistan. U keerde terug naar Afghanistan om uw moeder te helpen bij de oogst van o.a. ajuiten. U zou in totaal drie jaar in Pakistan hebben verbleven. Na uw laatste terugkeer zou u een drietal jaar in uw dorp hebben gewoond, alvorens u diende te vluchten uit vrees voor de Taliban, die hadden ontdekt dat u bij de "arbaki" was geweest. Opnieuw verbleef u in Pakistan/Peshawar, maar u zou er zijn moeten vluchten omdat de Taliban van Afghanistan samenwerken met deze van Waziristan. Vervolgens zou u gedurende een week naar uw zus in Afghanistan zijn teruggekeerd, alvorens Afghanistan definitief te verlaten, in 2011 of 2012. Bij uw derde asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Op 28 oktober 2014 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het CGVS stelde in de beslissing dat uw gebrekkige kennis van uw regio van herkomst deels kon worden verklaard door het feit dat u een tijdlang in Pakistan woonde. Anderzijds merkte het CGVS ook op dat u zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die u in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat u het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat u in de jaren voor uw vertrek in Safed Sang woonachtig was.

Op 14 april 2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 26 juli 2017 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. U kwam niet opdagen voor dit gehoor. In een brief van 12 december 2017 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken een heroverweging van uw beschermingsstatus. U werd op 3 januari 2018 nogmaals voor een gehoor uitgenodigd door het CGVS. Deze keer was u wel aanwezig.

U beaamde dat u door een rechtbank werd veroordeeld voor diefstal. Echter, u zei ook dat u dronken was op het moment van de feiten en dat niet u maar twee andere Afghanen deze diefstal pleegden. Daarom wenste u de subsidiaire beschermingsstatus te behouden. Verder herhaalde u dat u in Afghanistan de Taliban diende te vrezen, dit omdat u voor de arbaki zou hebben gewerkt. Ter staving van uw verklaringen legde u enkele documenten neer. Het ging om een attest van gevangenschap en een bericht van voorlopige invrijheidstelling. Het CGVS nam op 22 januari 2018 een beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep. Echter nam de RvV met het arrest van 26 juni 2019 een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Op 23 december 2019 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verbleef toen in het Centrum voor illegalen te Merksplas (CIM). U werd daar op 23 november 2019 naartoe gebracht nadat tijdens een controle door de Belgische autoriteiten bleek dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U verklaarde deze keer dat u een Afghaan bent maar dat u nooit in Afghanistan woonde. Uw ouders zouden in een vluchtelingenkamp in Sawabi, Pakistan verblijven. U legde geen documenten neer maar verwees naar de identiteitskaarten van uw moeder, vijf broers en twee zussen die moesten aantonen dat zij "Afghaanse vluchtelingen" zijn. U zou deze bewijzen al in 2016 aan het CGVS hebben voorgelegd, het CGVS zou weten dat uw familie in een kamp in Pakistan verblijft. U zei ook een broer te hebben in België die op 17 december 2019 een afspraak had met het Rode Kruis om de situatie van uw familie te bevestigen. U legde geen documenten neer. Op 20 januari 2020 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U ging hiertegen in beroep. In beroep bracht u wel enkele documenten aan. Het betrof vier Proof of Registration kaarten, waaronder één origineel, meer bepaald de PoR kaart die de uwe zou zijn. Echter heeft de RvV uw beroep tegen de beslissing van het CGVS op 30 januari 2020 verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 8 december 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u eerder trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden. Zoals u al aangaf, bent u geboren en getogen in Swabi, Pakistan. U kan niet terug naar Pakistan waar uw familie nog woont maar waar Afghaanse vluchtelingen geen rechten hebben. U vreest ook een terugkeer naar Afghanistan, dit omdat u daar niemand kent. Overigens heeft u een broer die in België woont, meer bepaald K. B. Eerder beweerde u nog dat deze lang geleden bij een verkeersongeval het leven liet. U legde een document neer, namelijk uw originele Pakistaanse vluchtelingenkaart. Op 28 januari 2021 verklaarde het CGVS uw vijfde verzoek niet-ontvankelijk. De RvV heeft uw beroep tegen deze beslissing op 20 mei 2021 verworpen.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende hier op 14 juli 2021 een zesde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt dat u de Afghaanse nationaliteit bezit maar nooit in Afghanistan bent geweest. Tot op heden wonen uw familie en verloofde in Pakistan. U kan niet naar Afghanistan terugkeren omdat de situatie er slecht is. U legt geen nieuwe bewijsstukken neer maar verwijst nog eens naar de Pakistaanse vluchtelingenkaart die u eerder al aanbracht.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vijfde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vierde verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en niet naar Afghanistan kan terugkeren, moet worden beklemtoond dat uw vierde verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS merkte daarbij op dat niet kon worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar in België en na drie eerdere asielaanvragen "de waarheid" omtrent uw verblijf in Pakistan zou vertellen. Alleszins had u daar, zoals uitvoerig werd beargumenteerd, geen afdoende verklaring voor. Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke en flagrant tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, wat maakte dat uw verklaring dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en Afghanistan nooit zou hebben gezien, bezwaarlijk ernstig kon worden genomen.

Wat voorts betreft uw verwijzing naar de Pakistaanse vluchtelingenkaart die u naar aanleiding van uw vijfde verzoek om internationale bescherming neerlegde, dient te worden herhaald dat het toch wel bijzonder merkwaardig is dat u het blijkbaar onnodig vond dit stuk neer te leggen toen u zich een vierde keer vluchteling verklaarde (op 23 december 2019) en uw verblijf in Pakistan ter sprake bracht. Pas in het kader van uw toenmalige beroepsprocedure diende u dit document in, waarna de RvV deze kaart en die van uw familieleden beoordeelde en wees op het niet-authentiek karakter van de vier PoR kaarten die u neerlegde en tot de slotsom kwam dat u zich van "vervalste documenten" bediende (zie arrest van 30 januari 2020).

Heden herhaalt u altijd in Pakistan te hebben gewoond en Afghanistan nooit te hebben gezien. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt evenwel niets aan de eerdere appreciatie van de asielinstanties en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legt bovendien geen nieuwe documenten neer.

Tot slot, stel dat er geloof zou worden gehecht aan uw verblijf in Pakistan, dan nog toonde u op geen enkele manier aan dat u daar tot uw komst naar Europa heeft gewoond. Alleszins is eerder al gebleken dat uw familie veeleer vertrouwd lijkt met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018). In het dossier van uw broer A.(...) K.(...) B.(...) (...) werd op 21 december 2018 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (zie beslissing in het administratief dossier). Daarbij werd vastgesteld dat K.(...) B.(...) het ook al niet aannemelijk maakte tot zijn komst naar België in Pakistan te hebben verbleven. Veeleer bleken uit zijn verklaringen en profielen op sociale media sterke banden met Kabul, en werd besloten dat een hervestigingsalternatief in Kabul in zijn geval zeker niet als onredelijk kon worden beschouwd. Zijn derde verzoek om internationale bescherming werd op 25 januari 2021 niet-ontvankelijk verklaard, waarbij het CGVS nogmaals tot de vaststelling kwam dat de door K.(...) B.(...) aangebrachte documenten niet opwogen tegen de indicaties dat uw broer in een recent verleden in Kabul woonde, daar werkte en er een netwerk heeft. De RvV heeft op 16 juli 2021 het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Voorts heeft u evenmin elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ plaatsvond op 30 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban

zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen.

Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 3 van het EVRM;
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht;
- "de artikels 1 en 2 van de afdeling A" van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker licht toe als volgt:

"III.1 aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder Kabul

Het CGVS stelt in zijn beslissing dat ondanks de dagelijkse bombardementen die plaatsvinden in Afghanistan, het risico voor de burgers desondanks wordt beperkt en er weinig burgerslachtoffers vallen. De veiligheidssituatie is nog altijd zeer ernstig en verslechtert enorm, desondanks weigert verwerende partij hiermee rekening te houden.

Dit is onaanvaardbaar.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat er enige vrees of risico is indien hij dient terug te keren.

In casu wordt de veiligheidssituatie van Kabul onderzocht.

Doch de Stelling van verwerende partij m.n. dat "geen uitzonderlijke situatie waar sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is", gaat niet op. Integendeel zelfs want niets is minder waar.

Het onderzoek naar het land van herkomst resulteerde in volgende motivering:

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Uit de informatie van het CGVS staat duidelijk te lezen dat de veiligheidssituatie sinds begin 2013 verslechterd is. Dat deze momenteel uiterst gevaarlijk is en gevraagd wordt onmiddellijk te stoppen met asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan omwille van de levensgevaarlijke situatie.

Ook stelt het reisadvies dat de situatie in Afghanistan dermate gevaarlijk is en alle reizen moeten worden opgeschort. Een reisadvies is voor toeristische doeleinden, doch dit geeft zeker ook de situatie van een land, in casu Afghanistan, weer.

Ook in het nieuwe rapport waarover het CGVS beschikt ingevolge de situatie van Afghanistan wordt de gevaarlijke situatie beschreven.

"In 2017, Kabul province accounted for the highest number of civilian casualties in Afghanistan, which is due mainly to deliberate attacks in Kabul city; 16 % of all civilian casualties in Afghanistan occurred in Kabul. "

Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren.

Bovendien wordt dit bevestigd door het rapport 2020-3, opgesteld door NANSEN.

Zij stellen dat Kabul nog steeds het doelwit is voor anti Government Elements (AGE's).

[citaat voormeld rapport]

Dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert en de burgers dan ook internationale hulp nodig hebben. Bovendien heeft verzoeker steeds in Pakistan verbleven. Verzoeker heeft een gegronde vrees

bij terugkeer. In het EASO van januari 2022 wordt vermeld dat personen die vluchten of wegtrekken uit Afghanistan als 'siechte' Afghanen en in het bijzonder moslims worden aanzien: "People who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done.. .a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'. ...a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts."

Gerepatrieerde burgers zullen zich dan ook voor de rechtbank dienen te verantwoorden bij terugkeer.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om af te reizen naar Afghanistan. Het CGVS spreekt van het feit dat het geweld gedaald is sinds de overname van de macht door de Taliban. Gelet op het feit dat de Taliban steeds de reden geweest is van het geweld en het feit dat de Afghaanse overheid zich niet verzette tegen de Taliban en zelf meteen de vlucht nam, is het logisch dat het geweld daalde. Dit heeft echter niets te maken met de vrees die nog steeds ingebakken zit bij de bevolking. Ook al zou het geweld enigszins dalen, daalt de terechte vrees echter niet.

Verzoeker wenst op te werpen dat er binnen het CGVS verschillende beleidsregels gehanteerd worden t.a.v. vluchtelingen:

- Afghanistan: dossiers worden tijdens de oorlog on hold geplaatst om af te wachten wat de situatie in Afghanistan zal zijn onder het bewind van de Taliban. Er worden geen ontvankelijkheidsbeslissingen meer genomen en iedereen dient af te wachten.

- Sri Lanka: N.a.v. de nieuwe grondwetswijziging in Sri Lanka worden alle verzoeken tot internationale bescherming ontvankelijk verklaard in afwachting van het onderzoek naar de situatie voor de minderheidsgroep Tamils.

- Oekraïne: Na de start van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne en de inval van Rusland werd op Europees vlak meteen beslist om een tijdelijk verblijf toe te kennen aan Oekraïense vluchtelingen (en dit zonder enig onderzoek).

Dit is voor verzoeker zeer moeilijk en valt hem erg zwaar. Hoe kan men m.b.t deze gelijkaardige situaties zo verschillend tewerk gaan, verzoeker kan dit terecht niet begrijpen.

Men kan alleen vaststellen dat het rechtszekerheidsbeginsel waarop elke asielzoeker zou moeten kunnen rekenen niet langer gewaarborgd is. Elke VIB dient op dezelfde manier behandeld te worden. Dit niet doen is een grove nalatigheid en betekent zelfs een discriminatie tussen de vluchtelingen.

Het is dan ook zeer frappant dat de dossiers van Afghanistan on hold worden geplaatst tijdens de geweldpegingen en de oorlog die er woedde en het feit dat men dit steeds heeft afgewacht alvorens beslissing, zelfs een tijdelijke, terzake te nemen.

Men had tevens voor de Afghaanse vluchtelingen een identiek systeem kunnen opstarten vb. door de aanvragen ontvankelijk te verklaren of een tijdelijk statuut af te leveren. Zo zou hen ook het recht om te werken verleend worden. Dit werd m.b.t. de Afghaanse vluchtelingen echter niet opgestart.

Dit is zeer onredelijk en zelfs discriminerend.

Zoals gesteld wordt gemotiveerd dat het geweld ondertussen minderde, doch de vrees en angst bij de bevolking onder het bewind van de Taliban is niet minder groot. Zij vrezen op elk moment een verkeerde handeling te doen of keuze te maken en zo slachtoffer te worden. Er werd afgewacht hoe de situatie in Afghanistan (onder het bewind van de Taliban) zou verlopen zonder deze vluchtelingen enige vorm van steun of zekerheid te geven.

Het feit dat het CGVS heeft gewacht tot op het moment dat men meent dat de situatie 'gekalmeerd' zou zijn, kan dan ook niet door de beugel.

Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffers zijn van executies hetgeen ook blijkt uit heel wat informatie.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan.

Bij terugkeer zou verzoeker ook een ernstig risico lopen en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij heeft steeds in een vluchtelingenkamp te Pakistan verbleven. Hij is gevlucht omwille van de bedreiging die hij ontving van de Taliban.

Er kan dan ook onmogelijk van een zorgvuldig onderzoek gesproken worden m.b.t de situatie in het land van herkomst.

Bovendien kan hij zich ook niet vestigen in Kabul, zoals door het CGVS beschreven.

De Taliban heeft reeds voet aan grond in de grote steden, zoals Kabul.

"According to analysts Asley Jackson and Antonio Sampaio, Afghanistan's cities have become 'a critically important and overlooked dimension of the country's armed conflict'. During the past decades, violence was often concentrated in rural areas and despite sporadic large-scale attacks, the country's larger cities

were long considered 'relatively secure'. As stated by Jackson and Sampaio, this has changed and Afghanistan's urban areas have become stages for a competition among different actors such as the Afghan government, the Taliban, other militant groups, strongmen and their militias and criminal networks."

In deze rapporten wordt aangehaald dat de Taliban, die terug aan een opmars bezig is in Afghanistan, van tactiek veranderd is:

according to analysts, the Taliban adopted a new approach in 2020. Refraining from high-profile and mass-casualty attacks in major cities, the militants have shifted their tactic to the targeted killing of civilians (...) in urban areas such as Kabul. This new tactic is described as a response to the agreement the insurgency group signed with the US in February 2020, expecting the militants not to hit urban centres with suicide bombings and other mass-casualty attacks. A Kabul-based political analyst cited by Gandhara described the new Taliban strategy as 'to win the support or submission of the population in government-controlled areas, particularly in urban centers, through intimidation and psychological warfare'.

De Taliban doet verschillende aanvallen doch weigert deze te claimen en eist de verantwoordelijkheid niet meer op. Op deze manier willen ze duidelijk maken aan de bevolking dat de overheid zijn burgers niet kan beschermen en gebruikt deze 'unclaimed attacks' als propaganda.

"In the last quarter of 2020, SIGAR reported a 'much higher' number of enemy-initiated attacks in Kabul, compared to the same quarter in 2019/ Documenting the last quarter of 2020 and the first quarter of 2021, the UN Secretary-General reported continued countrywide high-profile attacks by AGEs, especially in the city of Kabul, in combination with a pattern of increased unclaimed targeted assassinations. Documenting violence trends in the first quarter of 2021, SIGAR reported on the continuation of targeted killings of Afghan government officials and journalists, suspected to have been perpetrated by the Taliban, ISKP or other unidentified groups.

A variety of sources in 2020 and 2021 referred to an atmosphere of constant fear and an increased feeling of general insecurity gripping Kabul and its residents, caused by a wave of unclaimed sticky bomb attacks and targeted assassinations by unknown gunmen."

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Het is flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden!

Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst.

Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire bescherming is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

III.2 M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijne hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Geneve om erkend te worden als vluchteling. Ter illustratie wenst verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria toe te lichten.

III.2. A) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Afghanistan is nog steeds gevaarlijk en de Afghaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

[citaat artikel 3 van het EVRM]

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen twijfel hecht aan de nationaliteit van verzoeker!

In de beslissing wordt ook aangegeven dat in Afghanistan een aanwezigheid bestaat van gerichte mensenrechtenschendingen. Ondanks het feit dat hij nooit eerder in Afghanistan heeft verbleven en zijn broers banden "zouden" hebben met personen die in Kabul verblijven, is het CGVS van mening dat

verzoeker een intern vluchtalternatief heeft m.b.t. KABUL en zo een minder groot risico loopt of minder vrees dient te koesteren.

Verzoeker kan onmogelijk afreizen naar Afghanistan. Hij is in Pakistan geboren en heeft daar, samen met zijn familie, een PoR-kaart ontvangen van het UNHCR. Zowel zijn familie als deze van zijn broer verblijven er nog steeds. De kaarten van de familie van zijn broer werden ondertussen reeds verlengd. Over zijn familie mocht hij deze informatie nog niet ontvangen. van zodra hierover duidelijkheid bestaat, zal hij deze ook overmaken.

Het CGVS schendt bijgevolg flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar Afghanistan!

III.2. B) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Dat verzoeker niet kan afreizen naar Afghanistan, aangezien zijn leven er in gevaar is. Er wordt verwezen naar Kabul als vluchtalternatief van verzoeker, doch hij heeft nooit in Kabul of Afghanistan verbleven.

Om te verwijzen naar het feit dat zijn broers vrienden "zouden" hebben met banden in KABUL, om aan te tonen dat verzoeker zich hierbij zou kunnen vestigen, is volledig naast de kwestie. Verzoeker kan onmogelijk bij elke persoon waarmee zijn broers bevriend zijn op facebook aankloppen om onderdak en bescherming te bekomen.

Ondertussen wordt Kabul voorgesteld als intern vluchtalternatief voor alle vluchtelingen uit Afghanistan. Één stad kan deze toestroom aan mensen en vluchtelingen niet blijven dragen.

Wat zal er gebeuren als verzoeker wordt gerepatrieerd naar Afghanistan?!

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om tot een gegronde vrees voor vervolging te kunnen besluiten.

Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig.

Dat hieruit dus blijkt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

III.2. C) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Hij heeft nooit eerder verbleven in Afghanistan en was vluchteling in Pakistan. Het is in deze omstandigheid dan ook onmogelijk voor verzoeker om de bescherming van Afghanistan in te roepen. Hij was reeds Afghaans vluchteling.

Hij heeft geen bescherming in zijn land van herkomst en verwerende partij dient hier absoluut rekening mee te houden!

III.3.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige uitgebreide uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

De bestreden beslissing laat na afdoende te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Verzoeker heeft steeds in een vluchtelingenkamp verbleven in Pakistan en heeft nooit eerder in Afghanistan verbleven. Zijn gezin verblijft er nog steeds. Hij wenst met huidig beroep dan ook de verlengde kaarten van zijn gezin voor te leggen.

Men stelt dat er voor verzoeker een vluchtalternatief bestaat, m.n. Kabul; ook daar is de veiligheidssituatie niet rooskleurig. Bovendien heeft verzoeker nooit eerder in Afghanistan verbleven en kent hij niemand die hem daar kan opvangen en dit ondanks het pleidooi van het CGVS. Men kan immers de facebookvrienden van verzoeker niet verplichten hem op te vangen en bescherming te bieden indien hij wordt gerepatrieerd. Men gaat er aan voorbij dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert.

Volgens de rapporten wordt het volgende verklaard:

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Artikel 48/4 vreemdelingenwet stelt:

[citaat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet]

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat voor ernstige schade deze dient voort te vloeien uit de gedragingen van derden en het niet volstaat dat deze het gevolg zijn van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst.

Zoals hierboven aangegeven lijdt Afghanistan erg onder de oorlog en de overname van de Taliban. Bovendien heeft de Verenigde Staten de fondsen voor Afghanistan bevroren bij aanvang van de overname door de Taliban. Zij hebben nu beslist deze ook niet geheel uit te keren aan de Afghaanse bevolking, doch wel aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens.

Hiermee wordt de Afghaanse bevolking gestraft voor daden die niet aan hen toegeschreven kunnen worden en waarmee zij nog verder in armoede afglijden. 80% van het inkomen van Afghanistan komt uit de hulp van de internationale gemeenschap. Indien deze wordt bevroren valt ook het inkomen weg.

Deze schade vloeit wel degelijk voort uit gedragingen van derden en treft de volledige Afghaanse bevolking. Een groot deel van de bevolking leeft momenteel onder de armoedegrens en dit aantal zal nog verbogen in de volgende maanden.

Men diende dit dan ook te onderzoeken en niet enkel te verwijzen naar het feit dat dit slechts uiterst uitzonderlijk kan worden toegepast en slechts door gedragingen van derden, als men dit niet verder onderzoekt,

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op zijn belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Men gebruikt louter veel algemene informatie, verwijzend naar verschillende wetsartikelen en arresten van het HvJ, doch zonder dit verder in concreto te onderzoeken.

Nochtans dient men op de hoogte te zijn van het feit dat de gelden van internationale hulp door de Verenigde Staten werden bevroren. President Biden heeft ondertussen ook beslist om deze gelden ook deels uit te keren aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens.

Hierdoor wordt de Afghaanse bevolking opnieuw gestraft.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is hierbij niet voldoende!

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker minstens de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien men geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoeker weigert.

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft."

2.1.1. Ter ondersteuning van het beroep legt verzoeker de volgende stukken neer:

- "kaarten familie broer" (stuk 3);
- een persbericht "Biden verdeelt miljarden bevroren Afghaanse fondsen onder de slachtoffers van 9/11" van 11 februari 2022 van vrt nws (stuk 4).

2.1.2. In een aanvullende nota van 2 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- het EUAA rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- het EUAA-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *"Afghanistan: Targeting of Individuals"* van augustus 2022.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: *"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat de voorwaarde van nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, is vervuld.

Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3. In het kader van huidig (zesde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen dat hij als Afghaans vluchteling in Pakistan is geboren en nooit in Afghanistan heeft gewoond. Verzoeker stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren, omdat zijn familie in Pakistan verblijft. Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker de verlengde Pakistaanse vluchtelingenkaarten van familieleden van zijn broer K.B.A. neer.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vierde verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en niet naar Afghanistan kan terugkeren, moet worden beklemtoond dat uw vierde verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS merkte daarbij op dat niet kon worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar in België en na drie eerdere asielaanvragen “de waarheid” omtrent uw verblijf in Pakistan zou vertellen. Alleszins had u daar, zoals uitvoerig werd beargumenteerd, geen afdoende verklaring voor. Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke en flagrant tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, wat maakte dat uw verklaring dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en Afghanistan nooit zou hebben gezien, bezwaarlijk ernstig kon worden genomen.*

Wat voorts betreft uw verwijzing naar de Pakistaanse vluchtelingenkaart die u naar aanleiding van uw vijfde verzoek om internationale bescherming neerlegde, dient te worden herhaald dat het toch wel bijzonder merkwaardig is dat u het blijkbaar onnodig vond dit stuk neer te leggen toen u zich een vierde keer vluchteling verklaarde (op 23 december 2019) en uw verblijf in Pakistan ter sprake bracht. Pas in het kader van uw toenmalige beroepsprocedure diende u dit document in, waarna de RvV deze kaart en die van uw familieleden beoordeelde en wees op het niet-authentiek karakter van de vier PoR kaarten die u neerlegde en tot de slotsom kwam dat u zich van “vervalste documenten” bediende (zie arrest van 30 januari 2020).

Heden herhaalt u altijd in Pakistan te hebben gewoond en Afghanistan nooit te hebben gezien. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt evenwel niets aan de eerdere appreciatie van de asielinstanties en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legt bovendien geen nieuwe documenten neer.”

De Raad merkt op dat verzoeker nieuwe, verlengde Pakistaanse vluchtelingenkaarten van zijn familieleden neerlegt. De Raad hecht echter niet de minste bewijswaarde aan deze documenten. Vooreerst betreffen de neergelegde documenten van de ‘Proof of Registration’ loutere fotokopieën waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Verder merkt de Raad op dat de kaarten onderlinge verschillen vertonen. Zo is de chip op de kaart van M. K. B. en Z.J.B. groter dan op de andere kaarten. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker van vijf kaarten de voorkant neerlegt, maar van slechts drie kaarten de achterzijde, waardoor de Raad enkel kan vaststellen dat verzoeker bepaalde gegevens wenst achter te houden. Ten slotte benadrukt de Raad dat verzoeker in het kader van zijn vorige verzoeken reeds Pakistaanse PoR-kaarten heeft neergelegd, waarover de Raad in zijn arrest nr. 231 981 van 30 januari 2020 oordeelde dat deze vervalst waren. Dat verzoeker in het kader van huidig beroep de verlengde Pakistaanse vluchtelingenkaarten van zijn familieleden voorlegt, bouwt aldus verder op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd beschouwd. Bovendien is het een gekend fenomeen dat er wordt gefraudeerd met dergelijke documenten (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2).

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het commissariaat-generaal verschillende beleidsregels hanteert en discrimineert tussen vluchtelingen, wijst de Raad erop dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee geen nieuwe elementen aanvoert die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voor het overige herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn vorig verzoek, volgens dewelke hij zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven en zijn familie er tot op heden in een vluchtelingenkamp verblijft. Het betreft hier evenmin nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gevisieerd, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media.

Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken

(EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen die Afghanistan verlieten betreft, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de

identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker toont echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Ten overvloede wijst de Raad op de beslissing van de commissaris-generaal van 22 januari 2018 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 26 juni 2019, nr. 223 251). Verzoeker diende geen cassatieberoep in. Er staat aldus geen rechtsmiddel meer open tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker, zodat dit arrest gezag en kracht van gewijsde heeft. Zelfs als er in hoofde van verzoeker zou kunnen worden besloten dat hij een nood aan internationale bescherming aannemelijk zou kunnen maken in de zin dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*, dan dient verzoeker ook nog nieuwe elementen aan te tonen die een ander licht werpen op de uitsluiting van verzoeker van deze status, *quod non in casu*.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht

besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP